

Дело С-295/10

Genovaitė Valčiukienė и др.

срещу

Pakruojo rajono savivaldybė и др.

(Преюдициално запитване,
отправено от Vyriausiasis administracinis teismas)

„Директива 2001/42/ЕО — Оценка на последиците на някои планове и програми върху околната среда — Планове, които определят използването на малки площи на местно равнище — Член 3, параграф 3 — Документи относно устройство на територията на местно равнище, в които е посочен само един предмет на стопанска дейност — Оценка по силата на Директива 2001/42/ЕО, изключена от националното право — Право на преценка на държавите членки — Член 3, параграф 5 — Връзка с Директива 85/337/ЕИО — Член 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/42/ЕО“

Решение на Съда (четвърти състав) от 22 септември 2011 г. I - 8822

Резюме на решението

1. *Околна среда — Оценка на последиците на някои планове и програми върху околната среда — Директива 2001/42 — Приложно поле — Планове и програми, които могат да имат съществени последици върху околната среда — Право на преценка на държавите членки — Действие и предели (член 3, параграфи 2, 3 и 5 от Директива 2001/42 на Европейския парламент и на Съвета)*

2. *Околна среда — Оценка на последиците на някои планове и програми върху околната среда — Директива 2001/42 — Задължение за извършване на екологична оценка, без да се засягат изискванията на останалите разпоредби на правото на Съюза — Граници*

(Директива 85/337 на Съвета; член 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/42 на Европейския парламент и на Съвета)

1. Свободата на преценка, с която разполагат държавите членки по силата на член 3, параграф 5 от Директива 2001/42 относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда, за да определят някои видове планове, които могат да имат съществени последици върху околната среда, е ограничена от предвиденото в член 3, параграф 3 от тази директива, във връзка с параграф 2 от същия член, задължение за извършването на екологична оценка на плановете, които могат да имат съществени последици върху околната среда по специално поради своите характеристики, последици и зоните, които могат да бъдат засегнати.

Следователно държава членка, установяваща критерий, който води до това дадена категория планове да бъде на практика изцяло освободена от извършването на предварителна екологична оценка, превишава свободата на

преценка, с която разполага по силата на член 3, параграф 5 от Директива 2001/42, във връзка с параграфи 2 и 3 от същия член, освен ако въз основа на някои релевантни критерии като предмета на плана, обхвата на територията, до която се отнася, или застрашеността на съответните природни райони, за всички изключени планове може да се счете, че не биха могли да имат съществени последици върху околната среда.

При тези обстоятелства член 3, параграф 5 от Директива 2001/42, във връзка с член 3, параграф 3 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която предвижда общо и без да се разглежда всеки случай поотделно, да не се извършва оценка по силата на посочената директива, когато в плановете, които определят използването малки площи на местно равнище, е посочен само един предмет на стопанска дейност. Всъщност такъв критерий не позволява да се прецени дали даден

план има съществени последици върху околната среда.

(вж. точки 46—48 и 54; точка 1 от диспозитива)

2. Член 11, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/42 относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда трябва да се тълкува в смисъл, че екологичната оценка, извършена по силата на Директива 85/337 относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда, изменена с Директива 97/11, не освобождава от задължението за извършване на такава оценка по силата на Директива 2001/42.

Все пак запитващата юрисдикция е тази, която трябва да провери дали

извършената по силата на изменената Директива 85/337 оценка е резултат от координирана или обща процедура и дали отговаря на всички изисквания на Директива 2001/42. Ако се окаже, че това е така, повече няма да е налице задължение за извършване на нова оценка по силата на последната директива.

Освен това член 11, параграф 2 от Директива 2001/42 не задължава държавите членки да предвидят във вътрешния си правен ред координирани или общи процедури, които да отговорят на изискванията на Директиви 2001/42 и 85/337.

(вж. точки 63 и 66; точки 2 и 3 от диспозитива)